

Arrest

nr. 242 795 van 23 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. CALLEWAERT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart staatloos te zijn, op 11 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. CALLEWAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 mei 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Zij vult deze aanvraag op verschillende latere tijdstippen nog aan.

1.2. Op 5 juli 2019 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt vernietigd door de Raad bij arrest nr. 230 420 van 17 december 2019.

1.3. Op 2 maart 2020 wordt een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing genomen. Dit betreft de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De vorige beslissing d.d. 05.07.2019 werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17.12.2019. Hierbij een nieuwe beslissing.

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.05.2017 + aanvullingen d.d. 22.08.2017, d.d. 28.08.2017, d.d. 05.04.2019, d.d. 11.04.2019 en d.d. 16.05.2019 werd ingediend door :

S., P. T. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: staatloos

vermoedelijk geboren te Billis-Kismayo op 12.04.1993

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 22.09.2015 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De duur van de procedure - namelijk 3 jaar en bijna 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkene heeft tijdens zijn asielprocedure verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in de stad Bilis en te behoren tot de Ogaden clan. Betrokkene zou in 1993 met zijn moeder in Nairobi te Kenia gaan wonen zijn. In 2000 zou zijn moeder vermoord zijn. Betrokkene zou daarna als straatkind geleefd hebben in Nairobi. In 2002 zou hij aangesproken zijn door een Zuid-Afrikaanse mormoonse predikant. In 2003 zou hij betrokkene kunnen overhalen om terug naar school te gaan. Betrokkene zou de lagere school volmaakt hebben in 2010 in Nairobi. Daarna zou betrokkene enige problemen ondervonden hebben met de politie Betrokkene zou uiteindelijk op 26.11.2011 Kenia verlaten hebben en hij zou naar Wenen gereisd zijn alwaar hij een dag zou verbleven hebben. Betrokkene zou dan op 29.11.2011 in België zijn aangekomen. De volgende dag vroeg hij dan asiel aan in België.

Betrokkene blijft in zijn aanvraag art. 9bis de grote lijnen van dit verhaal min of meer volhouden (infra). Niettemin moeten wij wel vaststellen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof gehecht heeft aan zijn beweerde Somalische nationaliteit. Bovendien heeft het CGVS geconcludeerd dat: “uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft” (beslissing CGVS d.d. 23.12.2014 - pagina 3-4). Het is tevens opvallend dat betrokkene in huidige aanvraag 9bis ineens verklaart nooit geweten te hebben wie zijn ouders zijn en dat hij werd achtergelaten door zijn moeder toen hij pas een paar weken of maanden oud was terwijl hij bij de asielinstanties andere info gaf (zie beslissing CGVS pagina 2). Ook deze beweringen onderhouden nogmaals de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen. Wij kunnen alleen maar vaststellen dat betrokkene in huidige aanvraag art. 9bis andermaal geen klaarheid brengt in wie hij nu wel juist is, waar hij werkelijk vandaan komt, wat zijn werkelijke

nationaliteit is, waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het is aan betrokkene om, na al die jaren, alsnog duidelijk te scheppen hieromtrent. Betrokkene heeft in huidige aanvraag 9bis opnieuw nagelaten dit te doen. De loutere bewering dat betrokkene 'in feite helemaal niet weet wie hij is, noch waar hij geboren is, noch wie zijn ouders zijn, noch welke nationaliteit deze zouden gehad hebben' is een wel heel gemakkelijke manier om zich te ontdoen van zijn plicht om voor eens en voor altijd klaarheid te scheppen over zijn herkomst. Het is aan betrokkene om klare wijn te schenken. Iets wat hij dus al jarenlang heeft nagelaten.

Bij het indienen van een aanvraag art. 9bis moet er door onze dienst geoordeeld worden of er al dan niet buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waardoor betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Daar wij echter niet zeker weten waar mijnheer nu eenmaal verbleven heeft of wat zijn land van gewoonlijk verblijf nu juist was en betrokkene ook hier verder geen klaarheid rond schept, zijn wij genoodzaakt om ons enigszins te baseren op enkele opmerkingen van het Commissariaat- generaal. Zo merkte het Commissariaat-generaal het volgende op: 'wanneer u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd wordt of u een Facebookprofiel bezit stelt u er één te hebben onder de naam 'P. T. (...) (cgvs p. 10). Het CGVS vond een Facebookprofiel onder de naam 'P. B. T. (...) (Mog). De door u vermelde talenkennis op dit profiel roept echter vragen op. Hoewel u verklaart slechts de lagere school te hebben afgemaakt in Nairobi beweert u de Spaanse taal te beheersen. Tevens stelt u (Oostenrijks) Duits machtig te zijn. Dit is opmerkelijk gezien u op de DVZ verklaarde dat u gedurende één dag in de stad 'Vien' in een land met een naam dat klonk als Australia verbleef. Het is echter weinig aannemelijk dat u in het tijdsbestek van één dag de Duitse taal onder de knie kreeg. Bovendien bleek u na enig zoekwerk nog een ander Facebookprofiel te hebben onder de naam 'P. T. B. (...) (Mog)'. Op deze Facebookpagina blijkt u lid te zijn van de Facebookgroepen 'Kenians in Belgium' en 'Kenians in Belgium & Luxemburg' wat andermaal ernstige vragen oproept wat betreft uw verklaringen aangaande uw Somalische origine. Verder heeft u met dit profiel tweemaal een bericht gestuurd over een gospelkerk in Wenen. Dat u op 13.12.2011 op de DVZ verklaarde amper te weten in welke stad of land u verbleef maar een dag later, op 14.12.2011 twee berichten verstuurd naar de leden van deze kerk waar op de Facebookpagina duidelijk aangegeven staat waar deze kerk gelegen is roept opnieuw vragen op betreffende uw verklaring op de DVZ dat u amper beseft waar u zich bevond.' Kortom; er is heel wat onduidelijk omtrent zijn werkelijke verblijfplaatsen de voorbije jaren. Betrokkene houdt tevens vol dat hij school gelopen heeft in Kenia. Zo stelde het CGVS het volgende: 'U stelt Somalische identiteitsdocumenten noch Keniaanse verblijfsdocumenten te hebben gehad (cgvs p.11). Gevraagd hoe u zich kon inschrijven in de New Pumwani primary school zonder dat u in het bezit was enig identiteits- of verblijfsdocument stelt u niet te weten hoe uw Zuid-Afrikaanse schutsheer en zijn vriendin dit regelden (cgvs p.12). Deze bewering is echter weinig geloofwaardig. Gezien u volgens uw verklaringen ongeveer zeventien ja ar oud was toen u uw lagere school af rondde (cgvs p.10) mag redelijkerwijs aangenomen worden dat u enigszins een idee heeft hoe u ingeschreven raakte in een publieke school in Nairobi stad als ongedocumenteerde vluchteling. Bovendien blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat tot 2011 vluchtelingenkinderen zich slechts konden inschrijven in Keniaanse scholen via het neerleggen van een geboorteakte of een door het UNHCR uitgereikte vluchtelingenkaart'. Nogmaals betrokkene zijn verklaringen blijken niet te kloppen. Echter, wij dienen te oordelen of er buitengewone omstandigheden zijn waardoor betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene schept echter nog steeds geen duidelijkheid in zijn land van gewoonlijk verblijf. Uit hetgeen voorafgaat zijn wij eerder geneigd om aan te nemen dat betrokkene van Kenia afkomstig is (cf. lid van de groep Kenians in Belgium), daar ook verbleven heeft maar dan op één of andere manier naar Europa is gekomen. Betrokkene legt verder ook nog medische stukken voor (infra). In één van die medische stukken staat tevens vermeld dat er in 2007 in Kenia een letsel werd vastgesteld bij betrokkene. Wat dus nogmaals zijn Keniaanse afkomst doet vermoeden.

Betrokkene haalt aan dat hij zich gericht zou hebben tot de verschillende ambassades van Kenia en van Somalië teneinde een identiteitsdocument te bekomen. Deze ambassades zouden echter geweigerd hebben om betrokkene te erkennen als hun onderdaan. Dit was dan ook de reden waarom zijn raadvrouw een verzoekschrift heeft ingediend teneinde te worden erkend als staatlozen. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel d.d. 28 april 2017, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het statuut van staatloze staat niet in de weg dat betrokkene zijn aanvraag zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Kenia, hetzij enig ander land waar betrokkene heeft verbleven. Nogmaals het is aan betrokkene om eindelijk kleur te bekennen en aan te geven waar hij nu eigenlijk vandaan komt en waar hij verbleven heeft. Aangezien betrokkene nog steeds geen duidelijkheid schept kan zijn

staatloos zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk werd gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Keniaanse autoriteiten of een ander land waar hij heeft verbleven teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Tot op heden heeft betrokkene nagelaten om dergelijke bewijzen voor te leggen waaruit zou moeten blijken dat hij geen verblijfstitel kan verkrijgen in een staat waarmee hij banden had. Nochtans had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betrokkene daartoe letterlijk de mogelijkheid geboden: 'Het staat verzoeker vrij om dergelijke bewijsstukken (...) ter beoordeling aan de verwerende partij voor te leggen' (RVV arrest nr. 230 420 van 17 december 2019 pagina 21).

Ondertussen is betrokkene ziek geworden. Zijn raadvrouw stelt dat hij een tumor in zijn schedel kreeg en daarvoor zware operaties diende te ondergaan. Dat hij daarvoor medisch behandeld wordt en dat niet verder behandelen zijn dood zou betekenen. Betrokkene legt in deze context verschillende medische stukken voor. Daar wij geen arts zijn en wij dus niet kunnen oordelen over de medische toestand van betrokkene werd advies gevraagd aan de arts-adviseur van DVZ. Het advies d.d. 04.02.2020 werd bij gesloten omslag toegevoegd aan deze beslissing. De aangehaalde medische elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid waarom hij België niet kan verlaten zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk naar een ander land zou kunnen gaan aangezien hij geen reisdocumenten bezit of kan bekomen. De loutere vermelding dat hij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen of bezitten kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hij toont niet aan dat hij stappen heeft ondernomen om na te gaan of hij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat hij geen reisdocumenten kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan zijn verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen.

De advocaat van betrokkene verwijst verder nog naar een arrest van de Raad van State van 4 november 2004 (in geen gelijkaardige zaak?) (waarbij gesteld werd dat ook indien het onmogelijk is om identiteitsdocumenten te verkrijgen, er dient geregulariseerd te worden. Een weigering dit te doen houdt immers een veroordeling tot illegaal verblijf in, wat een schending zou betekenen van art. 3 en 8 EVRM) omdat de situatie van betrokkene (niet?) gelijkaardig zou zijn en de situatie waarin dit arrest gevelde is. Alsook naar een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 17 september 2014 en naar een 'jugement' van het Tribunal de première instance francophone de Bruxelles d.d. 27.03.2019. Het is echter aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

Betrokkene verwijst verder nog naar een arrest van 17 december 2009 van het Grondwettelijk Hof waarbij gesteld is dat er discriminatie is tussen vluchtelingen en staatlozen, omdat zij in België een andere behandeling krijgen hoewel hun situatie gelijkaardig is. Het klopt dat er tot op vandaag geen specifieke verblijfsprocedure is voorzien voor erkende staatlozen. Niettegenstaande houden wij wel degelijk rekening met desbetreffende arresten van het Grondwettelijk Hof. We merken echter op dat het Grondwettelijk Hof zich in de bedoelde arresten slechts heeft uitgesproken over de erkende staatlozen van wie wordt vastgesteld dat zij buiten hun wil hun nationaliteit hebben verloren én 'die aantonen dat zij geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen verkrijgen in een andere Staat waarmee zij banden hebben' (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.1.). Uit hetgeen vooraf gaat is duidelijk gebleken dat betrokkene geen duidelijkheid schept over zijn werkelijke identiteit, waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Betrokkene kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de door het Grondwettelijk Hof vastgestelde discriminatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land gewoonlijk verblijf gebeuren.

Wat de zogenaamde verwijzing naar art. 8 EVRM betreft dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoonde op welke wijze art. 8 EVRM dan wel geschonden zou worden. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen

van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 22.09.2015 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

De overige aangehaalde elementen - nl. de loutere bewering dat hij geen thuisland zou hebben, de verwijzing in deze context naar art. 3 EVRM, zijn integratie in de Belgische maatschappij, de verwijzing naar art. 8 EVRM in deze context, zijn werkbereidheid, het feit dat hij de Franse taal heeft geleerd en dat hij alhier een kennissenkring heeft opgebouwd- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.4. Op 2 maart 2020 wordt verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: S., P. T. (..)

geboortedatum: 12.04.1993

geboorteplaats: Billis-Kismayo

nationaliteit: Statenloos

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

Schending van artikel 3 EVRM, artikel 9bis vreemdelingenwet, artikel 62 vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiele motiveringsplicht

1. De regelgeving

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Noch de buitengewone omstandigheden, noch de elementen die nodig zijn om een aanvraag gegrond te verklaren worden verduidelijkt in de wet.

Uit de praktijk en de rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt echter dat de buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet (bv. RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev. Dr. Etr. 2004, 593.).

Om de grond van de aanvraag te bewijzen dient de mate van integratie aangetoond te worden, zo blijkt uit dezelfde bronnen (bv. R.v.St. 6 april 1998, nr. 73.000, A.P.M. 1998, 79; R.v.St. 9 april 2002, nr. 105.430, Rev. dr. étr. 2002, 263; R.v.St. 21 februari 2008, nr. 179.935, T. Vreemd. 2008, 204)

Bij arrest dd. 09.12.2009 vatte de Raad van State dit als volgt samen:

"dat vooreerst diende nagegaan of het buitengewone karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden om zijn aanvraag in België in te dienen aanvaardbaar was en vervolgens, indien de aanvraag ontvankelijk is, of de door de betrokkene aangevoerde redenen om een verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden te bekomen gegrond zijn; dat de vreemdeling in zijn aanvraag klaar en duidelijk dient te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem v. erhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen; dat hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting duidelijk dient te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat; dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 1 1 juni 2002, nr. 101.624.)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 1 67 41 1 ; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (RvV 22 december 2009, nr. 36.480)

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De informatie die hieronder wordt aangehaald betreft onder andere de werking van verwerende partij in het buitenland.

Verwerende partij is immers de Belgische Staat, hieronder valt ook het Ministerie van Buitenlandse Zaken.

Het gaat met andere woorden om informatie waarover verwerende partij beschikt en rekening mee had moeten houden.

2. Discussie:

Verzoeker stelde in zijn aanvraag ingediend op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 dat:

"Verzoeker heeft een tumor in zijn schedel. Hij heeft hiervoor reeds twee operaties ondergaan in het UZ Leuven en dient verder medisch te worden opgevolgd. Indien hij niet verder medisch wordt opgevolgd gaat hij sterven. De ziekte van verzoeker dient dan ook te worden beschouwd als zijnde een uitzonderlijke reden waarom hij België niet kan verlaten."

De eerste onontvankelijkheidsbeslissing dd. 05/07/2019, die werd genomen door de Dient Vreemdelinge zaken werd aangevochten door verzoeker bij Uw raad. Deze beslissing werd vervolgens vernietigd door Uw Raad vernietigd en wel omdat Uw raad meende dat het derde middel, ingeroepen door verzoeker, gegrond was.

Uw raad stelt het volgende:

"Verzoeker betwist niet dat hij 'slechts' nood heeft aan 'een jaarlijkse follow-up' wat hem enige marge geeft. Verzoeker geeft evenwel aan dat deze tijds marge van een jaar om terug te keren naar Kenia, er een visumaanvraag in te dienen om op die manier terug naar België te keren niet volstaat, de behandelingstermijn van dergelijke aanvragen zijn immers langer. In dit verband kan niet worden ontkend dat er voor verzoeker een risico bestaat op een langere behandelingstermijn, gezien huidige aanvraag die in België werd ingediend en dus nog niet in het buitenland, ook een behandelingstermijn van meer dan één jaar had. Uiteraard kon verzoeker intussen in België terecht voor zijn jaarlijkse follow-up, maar dit neemt niet weg dat het is uitgesloten dat verzoeker kan worden gevolgd waar hij aanvoert

dat de behandelingstermijnen voor een aanvraag in het buitenland mogelijk langer dan een jaar zijn. Dit motief van de bestreden beslissing is bijgevolg niet overtuigend.

Het derde onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De volgende middelenonderdelen en middelen worden niet verder onderzocht".

De motivering huidige bestreden beslissing rept met geen letter over de ziekte van verzoeker.

De bestreden beslissing stelt enkel op de pagina 4

"Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan S. P. T. (...) te willen overhandigen."

In het bijgevoegde document staat, over datgene waarvoor Uw raad de eerste beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vernietigd het volgende:

"Er is enkel een jaarlijkse follow up nodig om te kijken of de tumor lokaal teruggekomen is en/of er uitzaaiingen zijn. Enkel bij een recidief dient betrokkene terug te keren naar België.

Betrokkene heeft dus zeker de tijd om in zijn land van gewoonlijk verblijf/herkomst de nodige formaliteiten op te starten en te bekomen."

Wat betreft de mogelijkheid tot medische zorgen in Kenya/Somalië staat het volgende te lezen.

"Medische behandeling toegankelijk in het land van herkomst:

Bij een toegankelijksonderzoek wordt er nagegaan of de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. In Kenia werd in 1966 de National Hospital Fund opgericht en wettelijk vastgelegd met als hoofddoel de medische kosten te delen en de mensen die aangesloten zijn. Lidmaatschap staat open voor alle Keniaanse burgers en buitenlanders die een werkvergunning of een studievergunning hebben voor Kenia, ouder dan 18 jaar en met een inkomen van meer dan 1000 KES. Deze verzekering is verplicht voor werknemers uit de formele sector en vrijwillig voor mensen tewerkgesteld in de informele sector en gepensioneerd.

Het NHIF dekt de gezondheidskosten volgens vastgelegde tarieven maar voor het armste deel van de bevolking, weestkinderen en kwetsbare kinderen is er ook nog een gesubsidieerd programma beschikbaar.

Het behandelen van chronische ziektes behoort tot het pakket "outpatient" voordelen verbonden aan de ziekteverzekering. We verwijzen onder meer naar consultaties, labo onderzoeken, dag opnames, informeren rond gezondheid en welzijn, fysiotherapie, vaccinaties ... verser zijn ook gespecialiseerde behandelingen zoals nierdialyse radiologie, en kankerbehandelingen, chirurgische procedures materniteitszorgen, ??? gedekt. Lede van de ziekteverzekering kunnen terecht bij de meer dan 5300 aangesloten gezondheidsinstellingen en dit aan de tarieven die vastgelegd zijn door de NHIF, zonder bijkomende betalingen te moeten doen.

Betrokkenen legt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard zouden kunnen gaan met de noodzakelijke hulp. Via zijn werkvergunning kan hij zich aansluiten bij het NHIF. Uit zijn asielaanvraag blijkt dat hij in Kenia reeds gewerkt heeft. Betrokkene toont niet aan waarom hij dit niet zou kunnen hervatten.

Niet verhindert betrokkenen om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Het IOM heeft een migration health assessment and travel health assistance programma dat terugkeerders medisch bijstaat bij hun reis naar het herkomstland en bij aankomst terugkeerders doorverwijst naar de medische instellingen waar zij de nodige zorgen kunnen bekomen. Dit programma wordt ondersteund door het IOM in Kenia."

Deze motivering als antwoord op het feit dat verzoeker een kankerpatiënt is en nog steeds medische opvolging nodig heeft is nog steeds niet afdoende en niet overtuigend en houdt zodoende een schending in van de motiveringsplicht.

De motivering van een administratieve beslissing dient duidelijk te zijn, immers dient te burger beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Bovendien moet de motivering afdoende zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

- Eerste onderdeel: Termijn van afhandeling van de aanvraag De motivering is tegenstrijdig en niet afdoende.

- *Tegenstrijdig*

Eenzijds stelt de beslissing dat de zorgen in Kenya mogelijk zijn.

Anderzijds stelt de beslissing dat "Enkel bij recidief dient betrokkene terug te keren naar België". De bestreden beslissing stelt dus onrechtstreeks dat de zorgen niet mogelijk zijn wanneer er een recidief zou zijn aangezien dokter meent dat verzoeker dan dient terug te komen naar België.

- Niet afdoende

Bovendien is de motivering niet afdoende daar waar zij niet antwoordt op het opgeworpen probleem van de termijn van behandeling van aanvragen op basis van artikel 9 van de wet van 15/12/1980.

De eerste beslissing tot onontvankelijkheid luidt als volgt:

"Volgens het voorliggend medisch dossier is er geen medicamenteuze behandeling meer lopende.

Er is enkel een jaarlijkse follow-up nodig om te kijken of de tumor lokaal teruggekomen is en /of er uitzaaiingen zijn.

Betrokkene heeft dus na zijn laatste follow-up onderzoek in België zeker een jaar tijd om in zijn land van gewoonlijk verblijf/herkomst de nodige formaliteiten op te starten voor het bekomen van een eventueel verblijf in België."

Uw raad oordeelde reeds dat deze motivering van de eerste beslissing van onontvankelijkheid niet voldoende gemotiveerd was op dit punt.

De nieuwe motivering over dit punt luidt als volgt:

"Volgens het voorliggend medisch dossier is er geen medicamenteuze behandeling meer lopende.

Er is enkel een jaarlijkse follow-up nodig om te kijken of de tumor lokaal teruggekomen is en /of er uitzaaiingen zijn. Enkel bij een recidief dient betrokkene terug te keren naar België.

Betrokkene heeft dus zeker de tijd om in zijn land van gewoonlijk verblijf/herkomst de nodige formaliteiten op te starten voor te bekomen."

Een behandeling van een aanvraag tot visum op basis van een artikel 9 is ondertussen opgelopen tot meer dan 21 maanden.

De verwerende partij betwist niet dat verzoeker een jaarlijkse follow up nodig heeft, doch lijkt te stellen dat deze follow-up mogelijk is in Kenya (quod non).

De beslissing stelt vervolgens dat enkel indien er recidief is betrokkene terug dient te keren naar België.

Het probleem van de lange termijn voor de afhandeling van een visum aanvraag stelt zich dus nog steeds. Indien er vastgesteld wordt bij een eerste follow up dat er recidief is, en verzoeker nog steeds moet wachten op zijn antwoord dan stelt zich opnieuw het probleem dat de lange duur van behandeling gevolgen gaat hebben voor verzoeker.

De motivering is dus nog steeds niet overtuigend.

- Derde onderdeel: Mogelijkheid van terugkeer naar Kenya:

Wat dit punt betreft strookt de motivering niet met de werkelijkheid en is ze dus opnieuw niet afdoende.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker kan terugkeren naar Kenya en zich daar kan inschrijven bij de ziekteverzekering en zal kunnen werken.

Dit strookt echter niet met de realiteit.

De Kenia Citizenship and Immigration Act 2011 of Laws of Kenya stelt het volgende: [https://admin.theguides.org/Media/Documents/ImmigrationCitizenshipAct2011 .pdf](https://admin.theguides.org/Media/Documents/ImmigrationCitizenshipAct2011.pdf)

Artikel 34:

« A person who is not a citizen of Kenya or an asylum seeker shall not enter or remain in Kenya unless she or he has a valid permit or pass."

Op de website van de Kenyaanse Dienst Vreemdelingenzaken kan men vervolgens lezen wanneer men een visum kan krijgen en men verder kan verblijven in Kenya.

« Work/Residence Permits are issued to any Non-Kenyan wishing to engage in employment in Kenya whether in gainful employment or voluntary service."

Issued to persons who intend to engage in prospecting for minerals or mining.

Work permit issued to persons wishing to invest in Agriculture and Animal Husbandry.

This issued to a person who is offered specific employment by a specific employer who is qualified to undertake that employment.

Work permit issued to investors in specific trade, business or consultancy.

Work/Residence permit issued to a member of missionary society approved by the Government of Kenya and whose presence is beneficial to the country.

Residence permit issued to persons who have an assured income derived from sources outside and undertakes not to accept paid employment of any kind.

Work permit issued to Conventional Refugees."

Verzoeker voldoet aan geen enkele van deze voorwaarden. Hij kan dus geen visum noch verblijfsstatus krijgen in Kenya hoewel de beslissing stelt dat verzoeker wel kan terugkeren en verblijven in Kenya. Bovendien wordt verzoeker nog steeds vergoed door de mutualiteit in België omdat zij menen dat verzoeker nog steeds werk onbekwaam is. Dit is geweten door de Belgische staat aangezien de staat de vergoeding uitkeert en dient dus eveneens geweten te zijn door de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker kan dus, omwille van zijn ziekte niet werken. Verzoeker kan dus niet terugreizen naar Kenya. De motivering strookt dus niet met de werkelijkheid en is dan ook niet afdoende.

- Vierde onderdeel: Mogelijkheid van terugkeer naar en zorgen in Somalië.

De beslissing rept in zijn motivering met geen woord over een terugkeer naar Somalië. Nochtans betwist verwerende partij niet dat verzoeker kan geboren zijn in Somalië.

Verzoeker heeft steeds verklaard geboren te zijn in Somalië en opgegroeid in Kenya. Hij heeft beide ambassades aangeschreven en er werd door de rechtbank van eerste aanleg onderzoek gedaan naar beide landen om al dan niet te weten of verzoeker apatride is.

Verzoeker heeft zich naar beide ambassades gegeven teneinde te vragen of hij een *laisser passer* kan krijgen en heeft opnieuw een schrijven gericht aan beide ambassades (zie schrijvens in bijlage).

De motivering is niet afdoende daar waar zij stelt dat de nodige zorgen kunnen geboden worden. De verwerende partij heeft immers enkel onderzocht of de verzorging in Kenya mogelijk is.

Het toegankelijkheidsonderzoek werd uitsluitend gevoerd voor Kenya. Het is niet duidelijk, indien een terugkeer zou worden toegestaan door Somalië om verzoeker toe te laten zijn aanvraag op basis van het artikel 9 in te dienen in een Belgische diplomatieke post en gedurende de procedure te verblijven in Somalië, of hij daar de nodige zorgen kan genieten.

De motivering is dus wat dat betreft onbestaande en dus niet afdoende.

- Vijfde onderdeel: De toegankelijkheid van de zorgen in Kenya.

De eerste bestreden beslissing stelt dat de medische zorgen die verzoeker nodig heeft voorhanden zijn in Kenya.

Een korte zoektocht op Google laat echter toe om een volstrekt ander beeld te krijgen van hetgeen waarnaar de bestreden eerste beslissing verwijst:

Zo kan me het volgende lezen op <https://www.oneworld.nl/achtergrond/improviseren-met-kanker-kenia/> "Kanker komt overal te wereld voor, ook in Afrika. In Kenia is het aantal mensen met kanker de laatste vijftien jaar verdubbeld. Met meer dan 39.000 nieuwe gevallen en 27.000 doden per jaar is het nu de derde doodsoorzaak, direct na infectieziekten en hart-en vaatziekten. De toegenomen ziektelast van kanker wordt ook wel 'de stille epidemie van de niet overdraagbare ziekten' genoemd. Besmettelijke ziekten hebben altijd meer aandacht gekregen in het internationale beleid en de focus op deze ziekten draagt er toe bij dat kanker 'politieke onzichtbaar' is en dat publieke gezondheidswerkers zich niet goed van dit gezondheidsprobleem bewust zijn.

De zorgsystemen in Afrika kunnen de zorglast niet aan. Het ontbreekt aan moderne behandelingstechnologieën en expertise om het leven van kankerpatiënten te verbeteren. Kankerpatiënten in Afrika hebben ruim twee keer zo veel kans om aan de ziekte te overlijden dan patiënten in rijkere landen."

Of nog <https://www.mo.be/nieuws/kanker-steeds-groter-probleem-afrika>

"In Kenia, waar kanker jaarlijks ongeveer 18.000 doden veroorzaakt, sterft ongeveer 60 procent van de kankerpatiënten in de meest productieve jaren van hun leven. Bij mannen gaat het meestal om prostaatkanker of slokdarmkanker, bij vrouwen om borstkanker of baarmoederhalskanker."

En bovendien zijn de medische kosten te hoog voor het grootste deel van de bevolking: Zo staat het volgende te lezen in een rapport van PLOS - One over de medische kosten: <https://journals.plos.org/plosone/article/file?id=10.1371/journal.pone.0190113&type=printabl>

"In Kenya, the high cost of NCD treatment and low rate of health insurance coverage significantly limits affordability for most of the population."

Of nog in een onderzoek gevoerd door de Nederlandse Ambassade: https://www.rvo.nl/sites/default/files/2016/10/2016_Kenyan_Healthcare_Sector_Report_Compleet.pdf

"The amount of Out Of Pocket (OOP) spending remains high, leading a lot of people into poverty and posing a barrier to access healthcare. Especially at the base of the pyramid, people do not save or prepay for healthcare or are not able to do so"

Tenslotte is er sprake van corruptie en gijzelingen: <https://www.volkskrant.nl/nieuws-achtergrond/beter-of-niet-zonder-betalen-kom-je-in-kenia-het-ziekenhuis-niet-uit-b2194f84/?referer=https%3A%2F%2Fwww.google.com%2F>

"Keniaanse staatsziekenhuizen gijzelen geregeld kinderen en volwassen patiënten als de rekening niet kan worden betaald. Dit kan weken of zelfs maanden duren, ontdekten Nederlandse onderzoekers van het VU medisch centrum Amsterdam in het Moi Teaching and Referral Hospital (MTRH) in Eldoret in West-Kenia."

Verzoeker, die geen verblijfsrecht noch nationaliteit van Kenia heeft, die geen enkele vorm van inkomen hebben in geval van terugkeer, die geen enkele verzekering heeft, die niet ingeschreven is in het zeer beperkte sociale zekerheidsprogramma van Kenia zal dus in de onmogelijkheid zijn om deze kosten te betalen en dus om zich te laten verzorgen.

Een terugkeer naar Kenia zal dus met als gevolg hebben dat verzoeker geen medische zorgen meer zal krijgen. De verwerende partij is zich daar zeker bewust van of zou daarvan op de hoogte moeten zijn aangezien een korte opzoeking op internet een lawine van informatie daarover geeft.

Over de mogelijkheid voor verzoeker om de kosten voor een follow up te betalen stelt de bestreden beslissing dat er een National Hospital Insurance Fund is. Dat het lidmaatschap openstaat voor alle Keniaanse burgers ouders van 18 jaar met een inkomen van meer dan 1000 KES.

Doch verwerende partij weet dat verzoeker niet beantwoordt aan twee van de drie voorwaarden. Verzoeker is immers geen Keniaan Staatsburger en zal geen inkomen hebben in geval van terugkeer. Hij zal immers geen verblijfsrecht hebben laat staan een recht om te werken.

Deze motivering is dan ook niet afdoende en zelfs flagrant in tegenspraak met de elementen uit het administratief dossier en houdt een schending in van de motiveringsplicht.

- Zesde onderdeel:

Tenslotte houdt het niet krijgen van medische zorgen een schending in van het artikel 3 EVRM. Immers het niet verlenen van medische zorgen aan een kankerpatiënt is een onmenselijke behandeling.

Verwerende partij erkent het feit dat verzoeker kankerpatiënt is en dat daarvoor nog een opvolging noodzakelijk is. Het betreft een "zeldzame plaatselijke kwaadaardige huidkanker die meestal voorkomt bij jonge mannen."

Hieruit volgt dat België een positieve verplichting heeft om te voorkomen dat er een schending zou ontstaan van het artikel 3 EVRM.

Door te oordelen dat verzoeker kan terugkeren naar Kenya hoewel men weet dat de zorgen niet adequaat zijn en bovendien niet betaalbaar maakt België zich schuldig aan een risico op schending van het artikel 3 EVRM.

2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

De tweede bestreden beschikking is subsidiair ten opzichte van de eerste bestreden beschikking, zodat de onwettigheid van de eerste bestreden beschikking ook "voorrang heeft" en gevolgen heeft op de wettigheid van de tweede. Indien de eerste bestreden beslissing wordt geannuleerd dien de tweede uiteraard ook geannuleerd te worden.

Bovendien is de tweede bestreden beschikking in strijd met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980, "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Uit de tweede bestreden beschikking blijkt niet dat verzoekers gezinsleven in aanmerking werd genomen noch zijn gezondheidstoestand.

Bijgevolg schendt de tweede bestreden beschikking ook de motiveringsplicht, artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 en artikel 8 EVRM."

2.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

3/14

- art. 3 EVRM;

- art. 9bis van de Vreemdelingenwet;

- art. 62 van de Vreemdelingenwet;

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- het zorgvuldigheidsbeginsel;

- het redelijkheidsbeginsel;

- de materiële motiveringsplicht.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit artikel 9 van de Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Minister onontvankelijk wordt geacht.

Verweerder merkt in dit kader nog op dat de gemachtigde van de Minister een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Minister, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet. Een loutere herhaling van de in de aanvraag ingeroepen elementen kan bijgevolg in geen geval leiden tot de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing.

De verzoekende partij voert in haar inleidend verzoekschrift vooreerst aan dat er in de motieven van de bestreden beslissing met geen woord gerept zou worden over haar ziekte. Er zou enkel op blz. 4 verwezen worden naar een bijgevoegde gesloten omslag.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zich bezondigd aan een partiële lezing van de bestreden beslissing.

Op pagina 3 van de bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de Minister nopens de ziekte van verzoekende partij immers uitdrukkelijk het volgende overwogen:

“Ondertussen is betrokkene ziek geworden. Zijn raadvrouw stelt dat hij een tumor in zijn schedel kreeg en daarvoor zware operaties diende te ondergaan. Dat hij daarvoor medisch behandeld wordt en dat niet verder behandelen zijn dood zou betekenen. Betrokkene legt in deze context verschillende medische stukken voor. Daar wij geen arts zijn en wij dus niet kunnen oordelen over de medische toestand van betrokkene werd advies gevraagd aan de arts-adviseur van DVZ. Het advies d.d. 04.02.2020 werd bij gesloten omslag toegevoegd aan deze beslissing. De aangehaalde medische elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid waarom hij België niet kan verlaten zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur.”

Verzoekende partij uit vervolgens kritiek op de door de arts-adviseur gedane vaststellingen.

In een eerste onderdeel beweert verzoekende partij dat de bestreden beslissing tegenstrijdig gemotiveerd zou zijn daar waar de arts-adviseur enerzijds oordeelde dat de zorgen in Kenia toegankelijk zijn en anderzijds stelde dat verzoekende partij enkel bij recidief naar België zou moeten terugkeren.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Verzoekende partij betwist niet dat de actuele behandeling bestaat uit een jaarlijkse follow-up om na te gaan of de tumor lokaal teruggekomen is en/of er uitzaaiingen zouden zijn.

De arts-adviseur heeft geheel terecht in zijn advies dd. 02.03.2020 overwogen dat de vereiste medische behandeling toegankelijk is aangezien er uit de door de arts-adviseur geanalyseerde bronnen blijkt dat:

- opvolging en behandeling bij een oncoloog (dermatoloog en pneumoloog) beschikbaar is in Kenia, evenals een onderzoek met een MRI-scan;
- medische beeldvorming en oncologische opvolging beschikbaar is in het Upper Hill Medicaxl Centre (UHMC) te Nairobi.

Dat er tegelijk overwogen wordt dat verzoekende partij in geval van recidief naar België zou moeten terugkeren, maakt de motivering geenszins tegenstrijdig aangezien een eventuele recidief volstrekt hypothetisch is. De actuele behandeling vereist geen terugkeer naar België en kan in het land van herkomst worden bekomen.

Verzoekende partij voert in een tweede onderdeel aan dat de motivering niet afdoende zou zijn. Zij houdt voor dat het probleem van de lange termijn voor de afhandeling van een visumaanvraag zich nog steeds zou stellen.

De kritiek van verzoekende partij kan niet worden aangekomen.

Daar waar in het medisch advies dd. 27.06.2019 niet verduidelijkt werd dat verzoekende partij zich niet naar België moest begeven voor de jaarlijkse follow-up, wordt in het actueel medisch advies dd. 02.03.2020 duidelijk aangegeven dat verzoekende partij zich enkel naar België zou moeten begeven bij recidief.

Daar waar recidief een volstrekt hypothetische situatie is, stelt zich het probleem van ‘de lange termijn voor de afhandeling van een visumaanvraag’, zoals verzoekende partij beweert, zich niet.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn.

In een derde onderdeel voert verzoekende partij aan dat zij geen visum noch verblijfsstatus zou kunnen bekomen in Kenia.

Verzoekende partij haalde dit reeds aan in haar aanvraag dd. 30.05.2017. De gemachtigde van de Minister heeft de beweringen van verzoekende partij in de bestreden beslissing als volgt beantwoord: "Betrokkene haalt aan dat hij zich gericht zou hebben tot de verschillende ambassades van Kenia en van Somalië teneinde een identiteitsdocument te bekomen. Deze ambassades zouden echter geweigerd hebben om betrokkene te erkennen als hun onderdaan. Dit was dan ook de reden waarom zijn raadvrouw een verzoekschrift heeft ingediend teneinde te worden erkend als staatlozen. Het feit dat betrokkene erkend werd als staatloze kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel d.d. 28 april 2017, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Het statuut van staatloze staat niet in de weg dat betrokkene zijn aanvraag zou kunnen indienen in het land waar hij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Kenia, hetzij enig ander land waar betrokkene heeft verbleven. Nogmaals het is aan betrokkene om eindelijk kleur te bekennen en aan te geven waar hij nu eigenlijk vandaan komt en waar hij verbleven heeft. Aangezien betrokkene nog steeds geen duidelijkheid schept kan zijn staatloos zijn niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk werd gemaakt dat betrokkene zich niet kan richten tot de Keniaanse autoriteiten of een ander land waar hij heeft verbleven teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Tot op heden heeft betrokkene nagelaten om dergelijke bewijzen voor te leggen waaruit zou moeten blijken dat hij geen verblijfstitel kan verkrijgen in een staat waarmee hij banden had. Nochtans had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betrokkene daartoe letterlijk de mogelijkheid geboden: 'Het staat verzoeker vrij om dergelijke bewijsstukken (...) ter beoordeling aan de verwerende partij voor te leggen' (RVV arrest nr. 230 420 van 17 december 2019 pagina 21)." (eigen vetschrift)

Verweerder stelt vast dat verzoekende partij tot vandaag nog steeds geen stukken heeft bijgebracht die haar stelling 'dat ze geen visum noch verblijfsstatus in Kenia zou kunnen krijgen' staven.

De beschouwingen van verzoekende partij zijn dan ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen vaststellingen van de gemachtigde van de Minister.

Daar waar verzoekende partij beweert dat zij werkonbekwaam zou zijn en zich zo richt tegen de overweging van de arts-adviseur dat verzoekende partij een beroep zou kunnen doen op de ziekteverzekering (National Hospital Insurance Fund) laat verweerder gelden dat het lidmaatschap openstaat voor alle Keniaanse burgers en buitenlanders die een werkvergunning of studievergunning hebben voor Kenia.

Verweerder herhaalt ter zake dat verzoekende partij tot op vandaag geen stukken heeft voorgelegd die aantonen dat zij geen visum noch verblijfsstatus in Kenia zou kunnen verkrijgen. Nochtans heeft ook Uw Raad haar hiertoe de mogelijkheid geboden (zie supra).

Verzoekende partij heeft evenmin een bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voorgelegd. Geheel terecht haalt de arts-adviseur in zijn advies aan dat uit de asielaanvraag van verzoekende partij blijkt dat zij reeds gewerkt heeft in Kenia. Zij toont op generlei wijze aan waarom zij haar tewerkstelling niet zou kunnen hervatten.

In het licht van de voormelde vaststellingen is het geenszins kennelijk onredelijk voor de arts-adviseur om tot het besluit te komen dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard zouden kunnen gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien heeft de arts-adviseur er ook nog op gewezen dat verzoekende partij – zo nodig – ook beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Het IOM heeft een Migration Health Assessment and Travel Health Assistance programma dat terugkeerders medisch bijstaat bij hun reis naar het land van herkomst en hen bij aankomst doorverwijst door de medische instellingen waar zij de nodige zorgen kunnen bekomen. Het IOM beschikt ook over een Re-integratiefonds dat verzoekende partij kan bijstaan bij het vinden van inkomstengenerende activiteiten. Verzoekende partij gaat hier in haar verzoekschrift niet op in.

Verzoekende partij voert in een vierde onderdeel aan dat de motivering niet afdoende zou zijn omdat het toegankelijkheidsonderzoek uitsluitend gevoerd werd voor Kenia, en niet voor Somalië.

Uit de door verzoekende partij geuite kritiek blijkt dat zij zich – net zoals in de door haar ingediende aanvraag 9bis – beroept op haar beweerde Somalische nationaliteit.

Door de gemachtigde van de Minister werd evenwel op gedegen wijze overwogen waarom er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweringen:

"Betrokkene heeft tijdens zijn asielpprocedure verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten, geboren te zijn in de stad Bilis en te behoren tot de Ogaden clan. Betrokkene zou in 1993 met zijn moeder in Nairobi te Kenia gaan wonen zijn. In 2000 zou zijn moeder vermoord zijn. Betrokkene zou daarna als straatkind geleefd hebben in Nairobi. In 2002 zou hij aangesproken zijn door een Zuid-Afrikaanse

mormoonse predikant. In 2003 zou hij betrokkene kunnen overhalen om terug naar school te gaan. Betrokkene zou de lagere school volmaakt hebben in 2010 in Nairobi. Daarna zou betrokkene enige problemen ondervonden hebben met de politie. Betrokkene zou uiteindelijk op 26.11.2011 Kenia verlaten hebben en hij zou naar Wenen gereisd zijn alwaar hij een dag zou verbleven hebben. Betrokkene zou dan op 29.11.2011 in België zijn aangekomen. De volgende dag vroeg hij dan asiel aan in België. Betrokkene blijft in zijn aanvraag art. 9bis de grote lijnen van dit verhaal min of meer volhouden (infra). Niettemin moeten wij wel vaststellen dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof gehecht heeft aan zijn beweerde Somalische nationaliteit. Bovendien heeft het CGVS geconcludeerd dat: "uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft." (beslissing CGVS d.d. 23.12.2014 – pagina 3-4). Het is tevens opvallend dat betrokkene in huidige aanvraag 9bis ineens verklaart nooit geweten te hebben wie zijn ouders zijn en dat hij werd achtergelaten door zijn moeder toen hij pas een paar weken of maanden oud was terwijl hij bij de asielinstanties andere info gaf (zie beslissing CGVS pagina 2). Ook deze beweringen onderhalen nogmaals de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen. Wij kunnen alleen maar vaststellen dat betrokkene in huidige aanvraag art. 9bis andermaal geen klaarheid brengt in wie hij nu wel juist is, waar hij werkelijk vandaan komt, wat zijn werkelijke nationaliteit is, waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het is aan betrokkene om, na al die jaren, alsnog duidelijk te scheppen hieromtrent. Betrokkene heeft in huidige aanvraag 9bis opnieuw nagelaten dit te doen. De loutere bewering dat betrokkene 'in feite helemaal niet weet wie hij is, noch waar hij geboren is, noch wie zijn ouders zijn, noch welke nationaliteit deze zouden gehad hebben' is een wel heel gemakkelijke manier om zich te ontdoen van zijn plicht om voor eens en voor altijd klaarheid te scheppen over zijn herkomst. Het is aan betrokkene om klare wijn te schenken. Iets wat hij dus al jarenlang heeft nagelaten.

Bij het indienen van een aanvraag art. 9bis moet er door onze dienst geoordeeld worden of er al dan niet buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waardoor betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf. Daar wij echter niet zeker weten waar mijnheer nu eenmaal verbleven heeft of wat zijn land van gewoonlijk verblijf nu juist was en betrokkene ook hier verder geen klaarheid rond schept, zijn wij genoodzaakt om ons enigszins te baseren op enkele opmerkingen van het Commissariaat-generaal. Zo merkte het Commissariaat-generaal het volgende op: 'wanneer u tijdens het gehoor voor het CGVS gevraagd wordt of u een Facebookprofiel bezit stelt u er één te hebben onder de naam 'Prince Timo' (cgvs p. 10). Het CGVS vond een Facebookprofiel onder de naam 'Prince Blessed Timo (Mog). De door u vermelde talenkennis op dit profiel roept echter vragen op. Hoewel u verklaart slechts de lagere school te hebben afgemaakt in Nairobi beweert u de Spaanse taal te beheersen. Tevens stelt u (Oostenrijks) Duits machtig te zijn. Dit is opmerkelijk gezien u op de DVZ verklaarde dat u gedurende één dag in de stad 'Vien' in een land met een naam dat klonk als Australia verbleef. Het is echter weinig aannemelijk dat u in het tijdsbestek van één dag de Duitse taal onder de knie kreeg. Bovendien bleek u na enig zoekwerk nog een ander Facebookprofiel te hebben onder de naam 'Prince Timothy Blessed (Mog)'. Op deze Facebookpagina blijkt u lid te zijn van de Facebookgroepen 'Kenians in Belgium' en 'Kenians in Belgium & Luxemburg' wat andermaal ernstige vragen oproept wat betreft uw verklaringen aangaande uw Somalische origine. Verder heeft u met dit profiel tweemaal een bericht gestuurd over een gospelkerk in Wenen. Dat u op 13.12.2011 op de DVZ verklaarde amper te weten in welke stad of land u verbleef maar een dag later, op 14.12.2011 twee berichten verstuurd naar de leden van deze kerk waar op de Facebookpagina duidelijk aangegeven staat waar deze kerk gelegen is roept opnieuw vragen op betreffende uw verklaring op de DVZ dat u amper beseft waar u zich bevond.' Kortom; er is heel wat onduidelijk omtrent zijn werkelijke verblijfplaatsen de voorbije jaren. Betrokkene houdt tevens vol dat hij school gelopen heeft in Kenia. Zo stelde het CGVS het volgende: 'U stelt Somalische identiteitsdocumenten noch Keniaanse verblijfsdocumenten te hebben gehad (cgvs p.11). Gevraagd hoe u zich kon inschrijven in de New Pumwani primary school zonder dat u in het bzzit was enig identiteits- of verblijfsdocument stelt u niet te weten hoe uw Zuid-Afrikaanse schutsheer en zijn vriendin dit regelden (cgvs p.12). Deze bewering is echter weinig geloofwaardig. Gezien u volgens uw verklaringen ongeveer zeventien jaar oud was toen u uw lagere school afrondde (cgvs p.10) mag redelijkerwijs aangenomen worden dat u enigszins een idee heeft hoe u ingeschreven raakte in een publieke school in Nairobi stad als ongedocumenteerde vluchteling. Bovendien blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat tot 2011 vluchtelingenkinderen zich slechts konden inschrijven in Keniaanse scholen via het neerleggen van een geboorteakte of een door het UNHCR uitgereikte vluchtelingenkaart'. Nogmaals betrokkene zijn verklaringen blijken niet te kloppen. Echter, wij dienen te oordelen of er buitengewone

omstandigheden zijn waardoor betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van gewoonlijk verblijf. Betrokkene schept echter nog steeds geen duidelijkheid in zijn land van gewoonlijk verblijf. Uit hetgeen voorafgaat zijn wij eerder geneigd om aan te nemen dat betrokkene van Kenia afkomstig is (cf. lid van de groep Kenyans in Belgium), daar ook verbleven heeft maar dan op één of andere manier naar Europa is gekomen. Betrokkene legt verder ook nog medische stukken voor (infra). In één van die medische stukken staat tevens vermeld dat er in 2007 in Kenia een letsel werd vastgesteld bij betrokkene. Wat dus nogmaals zijn Keniaanse afkomst doet vermoeden.” (eigen vetschrift)

Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift niet in op de bovenvermelde vaststellingen van het CGVS en de gemachtigde van de Minister.

Het gebrek aan betwisting vanwege verzoekende partij volstaat om aan te nemen dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht tot het besluit is gekomen dat verzoekende partij haar Somalische nationaliteit niet bewijst en daarentegen geacht moet worden van Kenia afkomstig te zijn.

Daar waar verzoekende partij geacht moet worden niet van Somalische, doch wel de Keniaanse afkomst te zijn, is het geenszins kennelijk onredelijk voor de arts-adviseur om het toegankelijkheidsonderzoek te beperken tot Kenia.

In een vijfde onderdeel beweert verzoekende partij dat een terugkeer naar Kenia tot het gevolg zou hebben dat zij geen medische zorgen meer zou kunnen verkrijgen. Zij herhaalt dat zij geen Keniaans staatsburger is en niet het recht zal hebben om te werken waardoor zij geen toegang zou hebben tot het lidmaatschap van het National Hospital Insurance Fund. Zij herhaalt eveneens dat zij geen inkomen zal hebben in geval van terugkeer.

Verweerder verwijst ter zake naar zijn uiteenzetting supra en herhaalt dat lidmaatschap openstaat voor alle Keniaanse burgers en buitenlanders die een werkvergunning of studievergunning hebben.

Daar waar verzoekende partij tot op vandaag geen stukken heeft voorgelegd die aantonen dat zij 1) geen visum noch verblijfsstatus in Kenia zou kunnen verkrijgen en 2) niet zou kunnen werken in Kenia, maakt zij niet aannemelijk dat zij het lidmaatschap niet zou kunnen verkrijgen.

Zoals ook supra werd aangehaald kan verzoekende partij ook een beroep doen op het IOM om zich medisch te laten bijstaan en om zich te laten bijstaan bij het vinden van inkomstengenerende activiteiten. Verzoekende partij toont niet aan dat dit niet mogelijk zou zijn.

In een zesde onderdeel voert verzoekende partij wederom aan dat zij niet de nodige medische zorgen zou krijgen in Kenia. Verzoekende partij beroept zich ter zake op art. 3 EVRM zou uitmaken.

Verweerder laat gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu uit het advies dd. 04.02.2020 van de arts-adviseur blijkt dat hij tot het besluit is gekomen dat de voor verzoekende partij nodige zorgen beschikbaar én toegankelijk zijn in Kenia.

Verzoekende partij weerlegt de gedegen vaststellingen van de arts-adviseur niet (zie supra).

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen.

Verzoekende partij richt zich tot slot nog tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en houdt vooreerst voor dat als de eerste bestreden beslissing geannuleerd zou worden, ook de tweede bestreden beslissing geannuleerd zou moeten worden.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij op de zaken vooruitloopt.

Verweerder laat gelden dat de beslissingen van de gemachtigde van de Minister bekleed zijn met “le privilège du préalable” wat impliceert dat ook de ongegrondheidsbeslissing rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tot op het ogenblik dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er anders over zou beslissen.

Het loutere feit dat verzoekende partij zelf meent dat de ongegrondheidsbeslissing onwettig zou zijn, quod non, volstaat uiteraard niet tot de onwettigheid van deze beslissing te besluiten.

Daar waar verzoekende partij verder verwijst naar art. 74/13 van de Vreemdelingenwet en voorhoudt dat er geen rekening zou zijn gehouden met haar gezins- en gezondheidstoestand, laat verweerder gelden dat art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Minister, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij een gezinsleven in België zou onderhouden.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(.) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Daar waar verzoekende partij naar haar gezondheidstoestand verwijst, laat verweerder gelden dat er uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bestreden bevel pas genomen werd nadat de door verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf o.g.v. art. 9bis van de Vreemdelingenwet op 02.03.2020 werd afgewezen. In kader van de voormelde aanvraag werd het medisch advies ingewonnen van een arts-adviseur. Daar waar de arts-adviseur op 04.02.2020 oordeelde dat de gezondheidssituatie van verzoekende partij een terugkeer naar het land van herkomst niet verhindert, kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat er bij het nemen van het bestreden bevel op 02.03.2020 geen rekening zou zijn gehouden met haar gezondheidstoestand.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissingen genomen zijn. In casu geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, en een motivering in feite, met name de vaststelling dat verzoekende partij in België verblijft zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort en visum.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat de wettelijke grondslag vormt voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Verzoekende partij betoogt in een eerste onderdeel dat de eerste bestreden beslissing met geen woord rept over haar ziekte. Zij stelt dat enkel gesteld wordt: *“Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan S.P.T. (...) te willen overhandigen.”* De Raad wijst er dienaangaande op dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk gesteld wordt: *“Daar wij geen arts zijn en wij dus niet kunnen oordelen over de medische toestand van betrokkene werd advies gevraagd aan de arts-adviseur van DVZ. Het advies d.d. 04.02.2020 werd bij gesloten omslag toegevoegd aan deze beslissing. De aangehaalde medische elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid waarom hij België niet kan verlaten zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur.”* Verzoekende partij betwist nergens in haar verzoekschrift dat zij in kennis werd gesteld van voormeld advies van 4 februari 2020. Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat verzoekende partij citeert uit voormeld advies zodat zij er wel degelijk van op de hoogte is. De verzoekende partij kan dan ook – na lezing van dit advies – niet ernstig voorhouden dat de eerste bestreden beslissing met geen woord zou reppen over haar gezondheidstoestand.

2.6. De Raad stelt vast dat het medisch advies van de arts-adviseur van 4 februari 2020 het volgende vermeldt:

“(.)

Op basis van de medische informatie die u mij verstrekt hebt d.d. 24/06/2019, kan ik u de volgende inlichtingen verstrekken:

1.A) Medische stukken:

°SMG d.d. 01/07/2015 van Prof. Dr. P. Schöffski (oncoloog): dermatofibrosarcoma protuberans (DFSP)-medicatie: imatinib in compassionate use gedurende 1 jaar en aansluitend heekunde

°Consultatieverslag d.d. 30/07/2015 van Prof. Dr. P. Schöffski van de raadpleging op 01/07/2015: recente onvolledige resectie van een herhal van een DFSP met COLA1-PDGFB fusie gelokaliseerd links temporaal, klinisch goede toestand, geen nieuwe letsels op echog, geen longmeta's – start imatinib op 19/03/2015 (voor 6-12 maanden) met aansluitend heekunde, osteolytische laesie Th12 zou geen metastase zijn, wordt opgevolgd

°Medisch attest d.d. 14/08/2017 van Dr. Daniela Giduita (huisarts): opgemaakt op vraag van betrokkene – wordt poliklinisch opgevolgd sinds de diagnose van DFSP in 2015 en onderging 2 ingrepen (2015 en 2016)

B) Niet medische stukken:

°Overzicht afspraken voor medische beeldvorming en raadpleging oncologie d.d. 17/08/2017

°RIZIV d.d. 19/04/2017: erkenning van invaliditeit vanaf 16/06/2017

Uit de voorgelegde medische stukken blijkt dat het gaat om een man van 26 jaar waarbij in 2007, toen hij dus 14 jaar was, in Kenia een klein onderhuids huidletsel vastgesteld en verwijderd werd ter hoogte van zijn linker slaap (links temporaal).

Betrokkene verblijft sinds 2011 in België:

- 1) In 2014 wordt er een lokaal recidief van het huidletsel opgemerkt, dat zeer snel groeit en dat in februari 2015 heekundig gedeeltelijk (partieel) verwijderd wordt. Het anatomopathologisch (histologisch) onderzoek geeft de diagnose van een dermatofibrosarcoma protuberans (DFSP). Dit is een zeldzame plaatselijke kwaadaardige huidkanker die meestal voorkomt bij jonge mannen. Er*

wordt besloten tot neo-adjuvante chemotherapie gedurende 1 jaar met imatinib (Glivec) in "compassionate use" gevolgd door een ingreep volgens Mohs.

Deze curatieve ingreep, waarbij de huidkanker laag voor laag verwijderd wordt en de omliggende gezonde huid zoveel mogelijk gespaard wordt, werd in maart 2016 uitgevoerd. De weggenomen stukjes huid worden meteen onder de microscoop onderzocht om te bepalen of de huidkanker volledig weggesneden is.

De kans op uitzaaiing is zeer klein en tast meestal de longen aan. De kans op terugkeer (recidief) van het gezwel ligt rond de 20%. Betrokkene wordt dus best nog gedurende 5 à 10 jaar jaarlijks opgevolgd (CT/MRI-scan).

- 2) De osteolytische laesie (verdwenen botmateriaal) ter hoogte van borstwervel 12 geeft in 2015 op medische beeldvorming geen reden tot ongerustheid dat het een metastase (uitzaaiing) zou zijn.
- 3) De reden, graad en duur van de vanaf 16/06/2017 door het RIZIV toegekende invaliditeit van betrokkene wordt in voorliggend medisch dossier niet geobjectiveerd.

2. Mogelijkheid tot reizen: JA

Volgens het voorliggend medisch dossier is er geen medische contra-indicatie om te reizen.

3.A) Medische behandeling onontbeerlijk:

Volgens het voorliggend medisch dossier er geen medicamenteuze behandeling meer lopende. Imatinib werd gestopt in maart 2016.

Er is enkel een jaarlijkse follow-up nodig om te kijken of de tumor lokaal teruggekomen is en/of er uitzaaiingen zijn. Enkel bij een recidief dient betrokkene terug te keren naar België.

Betrokkene heeft dus zeker de tijd om in zijn land van gewoonlijk verblijf/herkomst de nodige formaliteiten op te starten en te bekomen.

B) Medische opvolging/behandeling beschikbaar in het land van herkomst/terugname: JA

Volgens de aanvraag bij MedCOI d.d. 19/06/2019 met het unieke referentienummer BMA 12471, d.d. 24/04/2019 met nr. BMA 12299 en d.d. 12/07/2017 met nr. 9831 is opvolging en behandeling bij een oncoloog (dermatoloog en pneumoloog) beschikbaar in Kenia evenals onderzoek met een MRI-scan.

Medische beeldvorming en oncologische opvolging is beschikbaar in het Upper Hill Medical Centre (UHMC) te Nairobi.

Nationale richtlijnen in Kenia voor kankerpreventie, diagnose, behandeling en opvolging: sarcomen (hoofdstuk 29) en huidkankers (hoofdstuk 30): CT- en MRI-scan noodzakelijk.

C) Medische behandeling toegankelijk in het land van herkomst/terugname:

Bij een toegankelijkheidsonderzoek wordt nagegaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.

In Kenia werd in 1996 de National Hospital Insurance Fund (NHIF) opgericht en wettelijk vastgelegd, met als hoofddoel de medische kosten te dekken van de mensen die aangesloten (inclusief de personen die van hen afhangen zoals echtgeno(o)t(e) en kinderen. Lidmaatschap staat open voor alle Keniaanse burgers en buitenlanders die een werkvergunning of studievergunning hebben voor Kenia, ouder zijn dan 18 jaar en met een inkomen van meer dan 1000 KES. Deze verzekering is verplicht voor werknemers uit de formele sector, en vrijwillig voor mensen tewerkgesteld in de informele sector en gepensioneerd.

Het NHIF dekt de gezondheidskosten volgens vastgelegde tarieven maar voor het armste deel van de bevolking, weeskinderen en kwetsbare kinderen is er ook nog een gesubsidieerd programma beschikbaar.

Het behandelen van chronische ziektes behoort tot het pakket "outpatient" voordelen verbonden aan de ziekteverzekering. We verwijzen onder meer naar consultaties, labo-onderzoeken, dagopnames, informeren rond gezondheid en welzijn, fysiotherapie, vaccinaties,... Verder zijn ook gespecialiseerde behandelingen zoals nierdialyse, radiologie en kankerbehandelingen, chirurgische procedures, materniteitszorgen..., gedekt. Leden van de ziekteverzekering kunnen terecht bij de meer dan 5.300

aangesloten gezondheidsinstellingen, en dit aan de tarieven die vastgelegd zijn door de NHIF, zonder bijkomende betalingen te moeten doen.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard zouden kunnen gaan met de noodzakelijke hulp. Via zijn werkvergunning kan hij zich aansluiten bij het NHIF. Uit zijn asielaanvraag blijkt dat hij in Kenia reeds gewerkt heeft. Betrokkene toont niet aan waarom hij dit niet zou kunnen hervatten.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Het IOM heeft een Migration Health Assessment and Travel Health Assistance programma dat terugkeerders medisch bijstaat bij hun reis naar het herkomstland en bij aankomst terugkeerders doorverwijst naar de medische instellingen waar zij de nodige zorgen kunnen bekomen. Dit programma wordt ondersteund door het IOM in Kenia.

Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomsten genererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Bovenstaand advies werd geformuleerd op basis van de op 24/06/2019 verkregen medische informatie.”

2.7. In tegenstelling tot het vorige advies van de arts-adviseur blijkt dat de arts-adviseur thans in zijn advies duidelijk preciseert dat verzoekende partij enkel bij een recidief dient terug te keren naar België. Het gaat aldus niet om de jaarlijkse follow-up waarvoor zij zou moeten terugkeren. Deze jaarlijkse follow-up kan verzoekende partij immers bekomen in Kenia zelf aangezien aldaar ook oncologische opvolging en medische beeldvorming voorhanden is. Zoals verder duidelijk blijkt – en wat niet betwist wordt door verzoekende partij – bestaat de actuele medische zorg enkel uit een jaarlijkse follow-up. Het is in die optiek geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur enkel rekening houdt met de medische zorgen die verzoekende partij werkelijk behoeft en daarvan de beschikbaarheid en toegankelijkheid is nagegaan in Kenia. Het gegeven dat verzoekende partij mogelijk kan recidiveren – waarvan de kans bovendien maar ingeschat wordt op 20% blijkens het advies van de arts-adviseur – betreft slechts een hypothese en het is in die optiek geenszins kennelijk onredelijk te stellen dat – gelet op de geringe kans op recidive – verzoekende partij “zeker de tijd om in zijn land van gewoonlijk verblijf/herkomst de nodige formaliteiten op te starten en te bekomen”. Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing een tegenstrijdigheid zou bevatten.

2.8. Waar verzoekende partij betoogt dat de problematiek van de lange termijn van behandeling van haar aanvraag zich nog steeds stelt, kan zij niet gevolgd worden. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij niet ontkent dat zij thans enkel nood heeft aan een jaarlijkse follow-up. Zoals duidelijk blijkt uit het medisch advies van de arts-adviseur is deze jaarlijkse follow-up ook beschikbaar in Kenia. Verder blijkt dat er thans geen sprake is van recidief en dat de kans op recidief ook klein is - slechts 20% - zodat het argument dat zij zou kunnen hervallen slechts een hypothese is die zich nog niet geconcretiseerd heeft en ook niet kan gesteld worden dat deze zich effectief zal concretiseren. In die optiek is het dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur stelt dat verzoekende partij zeker de tijd heeft om in Kenia de nodige formaliteiten op te starten. Verzoekende partij gaat slechts uit van veronderstellingen maar dit is niet afdoende om het advies van de arts-adviseur te ondergraven.

2.9. Verzoekende partij is het voorts oneens met het toegankelijkheidsonderzoek. Zij betwist dat zij zich kan aansluiten bij de verzekering NHIS in Kenia omdat zij geen werkvergunning kan krijgen en niet kan werken.

2.10. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur, wat betreft de financiële toegankelijkheid, stelt: “In Kenia werd in 1996 de National Hospital Insurance Fund (NHIF) opgericht en wettelijk vastgelegd, met als hoofddoel de medische kosten te dekken van de mensen die aangesloten (inclusief de personen die van hen afhangen zoals echtgeno(o)t(e) en kinderen. Lidmaatschap staat open voor alle Keniaanse burgers en buitenlanders die een werkvergunning of studievergunning hebben voor Kenia, ouder zijn dan 18 jaar en met een inkomen van meer dan 1000 KES. Deze verzekering is verplicht voor werknemers uit de formele sector, en vrijwillig voor mensen tewerkgesteld in de informele sector en gepensioneerden.

Het NHIF dekt de gezondheidskosten volgens vastgelegde tarieven maar voor het armste deel van de bevolking, weeskinderen en kwetsbare kinderen is er ook nog een gesubsidieerd programma beschikbaar.

Het behandelen van chronische ziektes behoort tot het pakket "outpatient" voordelen verbonden aan de ziekteverzekering. We verwijzen onder meer naar consultaties, labo-onderzoeken, dagopnames, informeren rond gezondheid en welzijn, fysiotherapie, vaccinaties,... Verder zijn ook gespecialiseerde behandelingen zoals nierdialyse, radiologie en kankerbehandelingen, chirurgische procedures, materniteitszorgen..., gedekt. Leden van de ziekteverzekering kunnen terecht bij de meer dan 5.300 aangesloten gezondheidsinstellingen, en dit aan de tarieven die vastgelegd zijn door de NHIF, zonder bijkomende betalingen te moeten doen.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard zouden kunnen gaan met de noodzakelijke hulp. Via zijn werkvergunning kan hij zich aansluiten bij het NHIF. Uit zijn asielaanvraag blijkt dat hij in Kenia reeds gewerkt heeft. Betrokkene toont niet aan waarom hij dit niet zou kunnen hervatten."

De Raad stelt vast dat de verwerende partij thans stelt dat lidmaatschap bij de NHIF niet alleen openstaat voor Keniaanse burgers maar ook voor buitenlanders met een werkvergunning en dat verzoekende partij zich via haar werkvergunning kan aansluiten bij het NHIF.

2.11. Verzoekende partij brengt daar onder andere tegenin dat zij werkonbekwaam is en dat de verwerende partij daarvan op de hoogte is. Zij verwijst tevens naar een attest van de mutualiteit dat zij voegt aan haar verzoekschrift.

2.12. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur noteert dat verzoekende partij volgend stuk heeft neergelegd: "RIZIV d.d. 19/04/2017: erkenning van invaliditeit vanaf 16/06/2017" maar hieromtrent vaststelt dat: "De reden, graad en duur van de vanaf 16/06/2017 door het RIZIV toegekende invaliditeit van betrokkene wordt in voorliggend medisch dossier niet geobjectiveerd." en: "Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor." De Raad kan evenwel niet nagaan of deze vaststellingen van de arts-adviseur kloppen nu het RIZIV-document niet werd gevoegd aan het administratief dossier, en dit alles nog temeer in het licht van het attest van de mutualiteit waaruit blijkt dat verzoekende partij een tegemoetkoming voor hulp van derden geniet. Er kan aldus niet blijken of de verwerende partij op de juiste gronden tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij werkbekwaam is.

Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij werkbekwaam is, dan wijst de verzoekende partij terecht op de voorwaarden inzake het bekomen van een Keniaanse werkvergunning. Zo citeert zij uit artikel 34 van de Kenia Citizenship and Immigration Act 2011 of Laws of Kenya: <https://admin.theguides.org/Media/Documents/ImmigrationCitizenshipAct2011.pdf> dat stelt:

"Entry and removal of immigrants.

34. (1) A person who is not a citizen of Kenya or an asylum seeker shall not enter or remain in Kenya unless she or he has a valid permit or pass.

(2) Subject to the provisions of this section, the presence in Kenya of any person who is not a citizen of Kenya shall, unless otherwise authorized under this Act, be unlawful, unless that person is in possession of a valid work permit or a valid residence permit or a valid pass."

en de informatie terug te vinden op de website <https://www.immigration.go.ke/departement-of-immigration-services/> en waaruit blijkt dat:

"Permits.

Work/Residence Permits are issued to any Non-Kenyan wishing to engage in employment in Kenya whether in gainful employment or voluntary service. The Work/Residence Permits issued by the Department are classified from A to M inclusive. They are issued under Kenya Citizenship and Immigration Act 2011 of Laws of Kenya. The following are the various classes of Permits and their respective requirements:

Class A

Issued to persons who intend to engage in prospecting for minerals or mining.

Class A Requirements.

- One should obtain or is assured to obtain the necessary licenses and registrations.
- For renewals current license held for prospecting minerals and copy of PIN is required.
- One has sufficient capital or resources for investment.
- Processing Fee Kshs.10,000 non-refundable.

Class B.

Work permit issued to persons wishing to invest in Agriculture and Animal Husbandry.

Class B Requirements.

- Proof of land ownership or leasehold interest in land for the purpose.
- Proof of capital available for the purpose.
- Clearance from relevant bodies.
- For renewals current license held for prospecting minerals and copy of PIN is required.
- Processing Fee Kshs.10,000 non-refundable.
- Fee is Kshs. 100,000/= per year or part thereof.

Class D.

This issued to a person who is offered specific employment by a specific employer who is qualified to undertake that employment.

Class D Requirements.

- Copies of academic/professional certificates along with the CV.
- Evidence that the organization failed to fill the vacancy from the local labor market.
- Form 25 dully filled, signed and sealed by the company.
- Processing Fee Kshs.10,000 non-refundable.
- Fee is Ksh. 200,000/= per year or part thereof.
- Employer Tax Compliance Certificate (Renewal)
- Employee Tax Compliance Certificate (Renewal)

Class G.

Work permit issued to investors in specific trade, business or consultancy.

Class G Requirements.

- Documentary proof of capital to be invested/already invested minimum of 100,000 US dollars or equivalent in any other currency.
- Registration certificate of the company OR certificate of incorporation.
- Copies of personal and company PIN (Personal Identification Number) if business is running.
- For renewals; audited accounts for previous 2 years and a certificate of tax compliance from the Kenya Revenue Authority.
- Processing Fee Kshs.10,000 non-refundable.
- Fee is Kshs. 100,000/= per year or part thereof.

Class I.

Work/Residence permit issued to a member of missionary society approved by the Government of Kenya and whose presence is beneficial to the country.

Class I Requirements.

- A copy of registration certificate of the organization.
- Academic and professional certificates of the applicant.
- Processing Fee Kshs.1,000 non-refundable.
- Fee is Kshs. 5,000/= per year or part thereof.

Class K.

Residence permit issued to persons who have an assured income derived from sources outside and undertakes not to accept paid employment of any kind.

Class K Requirements.

- Documentary proof of assured income is required for Class K.
- Processing Fee Kshs.10,000 non-refundable.
- Fee is Kshs. 100,000/= per year or part thereof.

Class M.

Work permit issued to Conventional Refugees.

Class M Requirements.

- Recognition letters from UNHCR and Department of Refugee Affairs.
- Processing Fee Gratis.

•*Permit is issued gratis.*”

De Raad stelt inderdaad samen met de verzoekende partij vast dat aan het verkrijgen van een werkvergunning in Kenia voorwaarden verbonden zijn. Uit het administratief dossier (gegevens inzake het verzoek tot internationale bescherming) blijkt dat verzoekende partij slechts lager onderwijs heeft genoten tot 2010 en in Kenia als professionele activiteit in 2011 een man hielp die kleding verkocht, waarna zij eind 2011 naar België kwam. Gelet op de specifieke voorwaarden die gelden voor elk type van werkvergunning zoals hoger geciteerd en het profiel van verzoekende partij maakt de verwerende partij met haar motivering ter zake niet aannemelijk dat verzoekende partij wel degelijk een Keniaanse werkvergunning kan verkrijgen.

2.13. Wat betreft de motivering: *“Het NHIF dekt de gezondheidskosten volgens vastgelegde tarieven maar voor het armste deel van de bevolking, weeskinderen en kwetsbare kinderen is er ook nog een gesubsidieerd programma beschikbaar.”* wijst de Raad er verder nog op dat aan het administratief dossier geen enkel stuk is toegevoegd waaruit blijkt wat het voormeld gesubsidieerd programma precies inhoudt zodat ook niet kan nagegaan worden of verzoekende partij via deze weg financiële toegang heeft tot de door haar benodigde zorgen.

2.14. In de nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij slechts naar de bevindingen van de arts adviseur inzake de arbeidsongeschiktheid en de werkvergunning maar zij laat daarmee na de specifieke argumenten van de verzoekende partij dienaangaande te weerleggen. Verder wijst de verwerende partij wel nog op volgende passage in het medisch advies: *“Het IOM heeft een Migration Health Assessment and Travel Health Assistance programma dat terugkeerders medisch bijstaat bij hun reis naar het herkomstland en bij aankomst terugkeerders doorverwijst naar de medische instellingen waar zij de nodige zorgen kunnen bekomen. Dit programma wordt ondersteund door het IOM in Kenia.”* In het medisch advies wordt tevens verwezen naar volgende weblink: <https://ronairobi.iom.int/country/kenya>. Evenwel blijkt noch uit de gegeven motivering noch uit raadpleging van deze weblink dat de zorgen die de verzoekende partij behoeft via IOM financieel toegankelijk voor haar zijn.

2.15. Verzoekende partij kan gevolgd worden in haar kritiek dat niet blijkt of de zorgen die zij behoeft, financieel toegankelijk zijn in Kenia.

Het eerste middel is met betrekking tot de eerste bestreden beslissing in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Dit volstaat voor de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige middelonderdelen en middelen worden niet verder onderzocht.

2.16. In een laatste onderdeel van het eerste middel voert verzoekende partij onder meer nog aan dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd ook de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd.

2.17. Gelet op wat hierboven werd uiteengezet blijkt dat de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Gelet op de vaststelling dat uit de eerste bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat verzoekende partij daadwerkelijk toegang heeft tot de medische zorgen die zij nodig heeft, kan niet worden uitgesloten dat verzoekende partij bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel in een situatie zal terechtkomen waar zij geen toegang heeft tot de nodige medische zorg.

Bijgevolg dient ook de tweede bestreden beslissing te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 maart 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER